

sidst blev omtalt af mig her i det høitærede Thing, har ikke andet end kunnet overbevise mig om Rigtigheden af hvad der nu er udtalt om Trangen til en Ordning af disse Forhold. Jeg er heller ikke kommen tilbage fra den Anskuelse, hvortil jeg dengang erklærede mig tilbøielig, og som mine Formænd i Ministeriet deelte, at der bør tilfaldes en forberedende Forsamling, valgt paa den Maade, som hensigtsmæssigst kan betrygge dens Uafhængighed og Dygtighed, for at yttre sig om den tilkommende Kirkeforsatning. Jeg er vel endnu ikke, da jeg har været beskæftiget med saa mangfoldige Sager, kommen til nogen Bestemmelse i Henseende til den hele Detail, men hvad der staaer klart for mig og som jeg skal tillade mig at fremhæve her, da det nærmest besvarer Spørgsmaalet, det er, hvad jeg og tidligere yttrede under mit Foredrag, som vil findes i Rigsdagstidenden Spalte 2432, at jeg anseer det alveles fornødent, at Ministeriet forelægger denne forberedende Forsamling, hvad man nu vil kalde den, Hovedtrækkene til en Kirkeforsatning. Jeg troer, at det paa ingen Maade vil føre til Noget, om man vilde overlade en saadan uafhængig valgt Forsamling at tage Initiativet; skulde jeg ansee Noget for rimeligt, saa skulde det være, at det vilde føre til et Schisma, til en Oplosning. Spørgsmaalet bliver altsaa nu, naar et saadant Udskift, som indeholder Grundtrækkene, kan blive færdigt. Det vil da være i det høitærede Things Grindring, at der er to Hovedlove, som ere paatrængende nødvendige, den ene vedkommer Skolevæsenet, navnlig Almues og Borger-skolevæsenet, den anden den kirkelige Forsatning. Til den første ere de fleste Forarbejder tilstede, det vil altsaa rimeligviis blive Tilfældet, at Cultusministeren først maa søge at gjøre denne færdig; til den anden er der ei saadanne forberedende Arbejder tilstede, og jeg tør ikke antage, at Cultusministeren, forudsat at jeg næste Halvaar er Cultusminister, vil kunne gjøre begge Dele færdige saaledes, at den sidstnævnte først kunde blive fremlagt for den forberedende Forsamling, hvilken jeg antager maatte være samlet i 6 Uger, og at et Lovforslag derpaa kunde blive udarbejdet inden den næste Rigsdags-session, forud-

sat, at denne blev sammenkaldt den 1ste Mandag i October Maaned og ikke tidligere. For saavidt dette vilde skee, kan jeg slet ikke ansee det muligt, at en endelig Lov om Kirkeforsatningen vil kunne forelægges næste Rigsdag. Men hvad jeg anseer for udførligt og hvad jeg mener der bør udføres i denne Sag fra vedkommende Cultusministers Side, det er, at han maa kunne have disse Grundtræk til Kirkens Forsatning saaledes færdige, at den forberedende Forsamling, som jeg antager senest maa sammentræde i Slutningen af Februar og i Marts Maaned næste Aar, kan blive forelagt denne. Jeg maa nemlig bemærke, at Bevillingen til Udgifterne til denne Forsamling gjælder for Finantsaaret, og altsaa, naar den sammentalbes i Marts eller sidst i Februar Maaned, saa vil den kunne modtage det bevilgede Bidrag til Udgifter inden Finantsaarets Udgang, og da vil Ministeriet endnu have omtrent $\frac{1}{2}$ Aar tilbage til den endelige Indførelse af dette vanskelige Hverv. Naar den derpaa følgende Rigsdag da sammentræder, vil den da kunne erholde forelagt en Kirkeforsatningslov. Naar Sagen dog ei kan blive færdig, som jeg tillader mig at antage, til endelig Forelæggelse paa næste Rigsdag, saa mener jeg, at man bør benytte den Tid, som alligevel maa medgaae inden Kirkeforsatnings-Lovens Forelæggelse, til en virkelig grundig Bearbejdelse af dette høist vanskelige Forhold, hvis Ordning paa en eller anden Maade, ogsaa efter min Mening, ikke bør udskydes.

Ottefen: I Henseende til den første Deel af den ærede Cultusministers Svar, kan jeg ikke andet end erklære mig fuldkommen tilfredsstillet; kun med Hensyn til Tiden er jeg ikke saa ganske tilfredsstillet, da jeg gjerne ønskede, at det maatte skee jo før jo hellere; men de Grunde, som jeg vilde have fremført mod Cultusministeren, har han taget fra mig. Jeg troede nemlig, at man saa vist vilde komme i Forlegenhed igjen med disse ulykkelige 10,000, 5,000 eller 2,000 Rbd., men, da Ministeren dog mener, at han kan lade Forsamlingen træde sammen, inden det Tidsrum, for hvilket disse 5,000 Rbd. ere bevilgede, udløber, saa faaer jeg at lade mig nøie med Tiden, og paa den